

HOLLAND FESTIVAL

COMPOSERS INSIDE ELECTRONICS
NEW YORK

onder auspiciën van het Nederland/Amerika Bicentennial Comité

Aula Stedelijk Museum/Amsterdam
5-13 juni 1982 (niet op maandag)
zaterdag 5 juni: 14.00 - 16.00
zondag 6 en 13 juni: 14.00 - 16.00
dinsdag 8 - zaterdag 12 juni: 11.00 - 13.00

DAVID TUDOR

RAIN FOREST IV

1973/1982

gerealiseerd door Cynthia Black, Nicolas Collins, John Driscoll
Philip Edelstein, Martin Kalve, Takehisa Kosugi en David Tudor

programma 1

Centrum 't Hoogt/Utrecht
4 juni 1982
20.30

MARTIN KALVE

B A B Y M A Y B E B A B Y ?

1981

uitgevoerd door Martin Kalve

TAKEHISA KOSUGI

C A T C H W A V E

Anima 7 (1964) / m g (1966) / numbers/tones (1976) /
micro 1 (1961) / catch wave (1967)

uitgevoerd door Cynthia Black, Nicolas Collins, Martin Kalve,
Takehisa Kosugi

programma 2

Bellevue/Amsterdam
7 juni 1982
20.30

NICOLAS COLLINS

IS SHE REALLY GOING OUT WITH HIM?

1981

uitgevoerd door Nicolas Collins

JOHN DRISCOLL

ITS IN THEM AND ITS JUST GOTTA COME OUT

1982

uitgevoerd door John Driscoll, Takehisa Kosugi en David Tudor

programma 3

Bellevue/Amsterdam

9 juni 1982

20.30

DAVID TUDOR

U N T I T L E D

1972

uitgevoerd door David Tudor

PHILIP EDELSTEIN & CYNTHIA BLACK

P A P E R M U S I C

1981

uitgevoerd door Philip Edelstein & Cynthia Black

Op 7 en 9 juni wordt Martin Kalve's BABY MAYBE BABY? als installatie in de respectievelijke theaterfoyers opgesteld.

een grammofoonplaat van RAINFOREST is verkrijgbaar op de Reproductie-afdeling van het Stedelijk Museum/Amsterdam

*Deze programma's kwamen tot stand in samenwerking met de KRO-radio en het Stedelijk Museum/Amsterdam.
Er worden opname's van gemaakt door de KRO-radio voor uitzending op een later tijdstip.*

toelichtingen

Rainforest IV (1973) is een electro-acoustisch environment naar een idee van David Tudor uitgevoerd door de groep Composers Iside Electronics.

Elk van de componisten ontwierp en bouwde zelf een set sculpturen die als instrumentale luidsprekers dienst doen en die hij zelf bedient. Elke sculptuur produceert een eigen, karakteristieke klank die gebruik maakt van de resonerende eigenschappen der sculpturen.

Het publiek kan zich temidden van de sculpturen vrij bewegen; ieder moet zelf op onderzoek uitgaan in dit dichte woud van klanken en geluiden.

De eerste ideeën voor Rainforest kreeg ik in 1966, toen ik een 'orkest' van luidsprekers bedacht, waarin elke luidspreker een eigen partij zou zijn. De eerste primitieve modellen werden gebruikt in Bandoneon! tijdens de 9 Evenings: Theater & Engineering, New York 1966.

Rainforest I, een opdracht van de Merce Cunningham Dance Company in 1968, maakte gebruik van een klein formaat 'instrumentale luidsprekers; het geluid van deze in wezen kleine geluidsgeneratoren werd hoorbaar gemaakt via een conventioneel luidsprekersysteem.

Rainforest II, 1969-70, maakte om de natuurlijke resonanties van de instrumenten tot hun recht te doen komen, alleen gebruik van stemgeluiden. Ook feedback speelde bij de verwerking van dit geluid een belangrijke rol.

Rainforest III, in 1972 geproduceerd in Europa, maakte gebruik van een matrix-mix van geluiden, die in de apparatuur ingevoerd worden en dan weer uitgestuurd. Deze versie kon door één uitvoerende gerealiseerd worden.

Rainforest IV onderscheidt zich van de voorgaande versies door de instrumenten die groot van omvang zijn en ruimtelijk worden opgesteld. Er ontstaat een acoustisch en tegelijk visueel environment, dat tevens aangeraakt kan worden. Er kan een onbeperkt aantal uitvoerenden aan meedoen en de apparatuur kan een onbeperkt aantal geluidssignalen verwerken (met uitzondering van uitgecomponeerde muziek).

D.T.

Baby maybe Baby? is de meeste recente van mijn geluidssculpturen waarin levenloze objecten met geluid, licht en elektronische middelen leven wordt ingeblazen.

Het gaat in dit stuk om een kinderwagen en een pop, uitgerust met elektronische en acoustische geluidsgeneratoren die van werking veranderen naarmate het licht verandert. Als de kinderwagen rijdt of als de mensen eromheen lopen, verandert de installatie vanzelf van geluid.

M.K.

Catch Wave bestaat uit de volgende vijf onderdelen

anima 7 (1964): de uitvoerenden kiezen een bepaalde handeling die normaal kort duurt en doen er in dit geval veel langer over.

m g (1966): geluid in zeer hoge/lage frekwenties ontstaat en

verdwijnt geleidelijk. De voortgang van het geluid kan veranderd worden door het ingrijpen van mechanische apparatuur.

numbers/tones (1976) : 88 getallen, van 1 to 88, komen overeen met het aantal toetsen van de piano of 88 toonhoogtes van een ander instrument. Elke combinatie van instrumenten kan deze relatie van tonen en getallen uitvoeren.

micro 1 (1961): microfoons worden ingepakt en dichtgebonden met grote vellen papier en dan in werking gesteld om het publiek een tijdje te kunnen laten luisteren naar het geluid van papier dat zich langzaam weer openvouwt.

catch wave (1967) : AM-radio-ontvangers worden afgesteld op het produceren van frekwentiegolven, en dichtbij de ontvangers worden AM-zenders opgesteld. Bewegingen in de ruimte voeren de muziek feitelijk uit.

T.K.

Is She Really Going Out With Him? De uitvoerenden verzamelen kleine objecten die geluid maken-, elektronisch speelgoed, draagbare radio's, cassettebandjes met geluid, eigengebouwde elektronische circuits en zulks meer. De geluiden worden gemixed, onder controle van een microcomputer die de diverse kanalen in- en uitschakelt, al naar gelang er ritmische coincidenties plaatsvinden tussen de verschillende objecten.

N.C.

Its In Them, And Its Just Gotta Come Out is het sonische relaas van een minuscule beweging. De geluiden worden niet elektronisch opgewekt, maar zijn het resultaat van een acoustisch verschijnsel in het ultrasone gebied, onbereikbaar voor ons gehoord. Elk instrument heeft een ultrasone microfoon en dito luidspreker. Ruimtelijke bewegingen van beide, of van een van beide, brengen hoorbare geluiden voort. Op kleine draaiende motortjes zijn verwisselbare voorwerpen gemonteerd; twee van zulke voorwerpen zijn aan veren vastgemaakt; ook de microfoons kunnen bewegen.

Dit stuk ontstond uit m'n grote interesse voor kleine bewegingen die een eigen muziek creëren als de componist een handje helpt. Ergens in m'n achterhoofd zie ik honderden van zulke kleine instrumentjes gebaren om gehoord te worden.

J.D.

Untitled is onderdeel van een reeks werken waarin elektronische componenten aaneengeschakeld worden op een manier die de diverse elementen van het stuk voor de uitvoerende volstrekt onvoorspelbaar maken. Het stuk wordt tijdens de uitvoering 'ontdekt' door middel van allerlei variatiepunten in de elektronische verbindingen.

Het beginpunt van het circuit, waarlangs de klanken worden uitgevoerd ligt feitelijk middenin het circuit. Het geluidsmateriaal wordt langs de stadia van een veelvuldige phase-shift steeds opnieuw gebruikt. Ook aan het begin is er dus geen sprake van een basisgeluid, omdat alles ergens in de elektronische keten wordt geproduceerd. De geluiden die uit het circuit komen worden ook nog eens op een dergelijke manier verwerkt voor ze naar de luidsprekers worden gestuurd.

Untitled werd opgedragen aan Toshi Ichinyanagi en voor het eerst uitgevoerd, gelijktijdig met Sixty-Two Mesostics Re Merce Cunningham van John Cage, tijdens Pro Musica Nova in Bremen, mei 1972.

Papermusic is een werk voor verschillende media, gemaakt in nauwe samenwerking tussen Cynthia Black en Philip Edelstein.

Wanneer de mogelijkheden van papier onderzocht worden als was het een plooibaar visueel medium met zekere 'instrumentale' eigenschappen zodra het normaal of elektronisch tot trillen wordt gebracht, kan het stuk gerealiseerd worden zowel als een installatie en als een normale uitvoering.

Papier, gegoten in bepaalde vormen en beschilderd, bevat in metaal, wordt door de hele ruimte verspreid tussen uitvoerenden en publiek. Een net van elementen die trillingen uitsturen en opvangen en die in het papier zijn aangebracht, wordt in werking gesteld en door de uitvoerenden bespeeld met behulp van computers, geluidsbanden, insecten, elektronische circuits en ander bruikbaar materiaal.

Het publiek mag tussen de papieren voorwerpen door lopen. Daarmee helpen ze dit audiovisuele environment steeds een andere vorm te geven, want de objecten reageren op hun bewegingen. Er ontstaat een rijkgeschakeerd environment van interacties tussen publiek, uitvoerenden en objecten, dat iedereen uitnodigt om te ervaren hoe geluid de ruimte kan componeren, hoe vorm en substantie als een muzikale partituur kunnen functioneren en hoe interactie bij dit alles als medium werkt.

C.B. & Ph.E.

BIOGRAFIE

COMPOSERS INSIDE ELECTRONICS

bestaat uit uitvoerende componisten die zich uitsluitend bezighouden met het componeren en uitvoeren van elektronisch en electro-acoustisch werk, waarvoor ze de apparatuur zelf ontwerpen en bouwen. De groep trad voor het eerst op in 1973 bij de gezamenlijke presentatie van Rainforest IV. Tijdens het Parijse Festival d'Automne van 1976 werden er voor het eerst nieuwe eigen werken uitgevoerd. Deze ontwikkeling van het samen uitvoeren van individuele stukken heeft zich sindsdien ononderbroken voortgezet.

DAVID TUDOR werd geboren in Philadelphia, Pa., in 1926. Hij studeerde bij H. William Hawke (orgel en theorie), Irma Wolpe Rademacher (piano) en Stefan Wolpe (compositie en analyse). Z'n eerste beroep was organist. Hij kreeg bekendheid als de belangrijkste avant garde pianist van de jaren vijftig met z'n beroemde eerste Amerikaanse uitvoering van de Tweede Piano Sonate van Pierre Boulez (1950) en eerste uitvoeringen van werken van Earle Brown, Sylvano Bussotti, John Cage, Morton Feldman, Karlheinz Stockhausen en Christian Wolff. In deze periode was hij docent en Pianist-in-Residence van Black Mountain College, North Carolina, en bij de Internationale Ferienkurse für Neue Musik, Darmstadt. Hij breidde z'n activiteit als uitvoerend kunstenaar nog uit door lid te worden van de Merce Cunningham Dance Company en door deel te nemen aan 'Project of Music for Magnetic Tape' van John Cage. In het begin van de jaren zestig begonnen hij en Cage aan een ontwikkeling van 'live' elektronische muziek. David Tudor leidde seminars voor Electronic Performance aan verschillende Amerikaanse Universiteiten en aan het Nationaal Instituut voor Grafische Kunst in Ahmedabad, India.

Als componist werkt David Tudor met technologische middelen die flexibel en complex zijn. Voor het grootste gedeelte gebruikt hij zelf gebouwde elektronische modules. Hij kiest specifieke apparatuur en verbindingstukken waardoor zowel de compositie als de uitvoering wordt bepaald. Zijn geluidsmateriaal komt tot klinken in omvangrijke tijds- en ruimtedimensies; veel van zijn composities zijn verbonden met visuele projecten: lichtsystemen, dans, televisie, theater, film of vierkleuren laser-projecties. Bandoneon!, uitgevoerd tijdens de 9 Evenings: Theater & Engineering, New York, 1966, vereist licht- en geluidscircuits, bewegende luidspreker-sculpturen en videobeelden, alles in werking gesteld door de bandoneon. Ander samenwerkingsprojecten zijn Reunion (met David Behrman, John Cage, Lowell Cross, Marcel Duchamp en Gordon Mumma 1968) en een aantal werken voor video en/of vierkleuren laser in samenwerking met Lowell Cross en Carson Jeffries (1969-1977).

David Tudor was een van de vier Core Artists die samenwerkten aan het ontwerp van het Pepsi Pavillion voor de Expo '70, Osaka, Japan, een project van Experiments in Art and Technology, Inc. Hij produceerde daar 10 compositie-programma's, met oa. Microphone (eerste versie). Rainforest I was een opdracht van de Merce Cunningham Dance Company. Andere elektronische werken voor Cunningham zijn: Toneburst (1974), Forest Speech (1976), Weatherings (1978) en Phonemes (1981). Zijn stuk Video Pulsers

(1977) is een elektronische partituur in samenhang met Brazors River: een Video Collaboration met Viola Farber, Robert Rauschenberg en David Tudor. Onlangs bracht hij een nieuw werk Likeness to Voices /Dialects (1982) aan het IRCAM, Parijs, een opdracht van de Gulbenkian Foundation en gerealiseerd aan het Centre Européen pour la Recherche Musicale, Metz. Momenteel ontwerpt David Tudor een 'Sound and Fog Environment', Island Eye Island Ear, voor een eiland in Zweden.

CYNTHIA BLACK werd geboren in 1953 en bracht haar jongste jaren door in de woestijnen van Arizona, New Mexico en Nevada. Toen zij vijf was verhuisde haar familie naar Noord Ohio en terwijl ze genas van een reeks ernstige ziektes begon ze haar herinneringen uit te graven naar de geluiden en de ruimte van de woestijn en gebruikte daarvoor dingen die haar moeder nodig had als illustrator van science fiction. Geholpen nog door een belangstelling voor metafysica en symbologie begon ze te werken aan een grensverlegging van de visuele media.

Nadat ze de Institutes of Art, Music & Electronics in Cleveland, Ohio had bezocht, kreeg technologie een plaats in haar lijst van bruikbare materialen. Ze werkte samen met de personen die later Pere Ubu en DNA zouden vormen en leverde belangrijke bijdragen aan de New Wave in de Mid-West.

In 1976 verhuisde ze naar New York en begon te studeren aan de New York School of Holography. Geïnspireerd door de ervaring van werkelijkheid te kunnen manipuleren door licht en intellect, maar gefrustreerd door de fysieke en esthetische begrenzingen van het hologram als een object, ging ze verder met uitvoeringen te verzorgen in de trant van New Wave. Maar na een bijzonder teleurstellende muzikale samenwerking met ex-Velvet Underground leider John Cale in 1979, keerde ze dit medium de rug toe. Ze begon weer te werken met elektronische geluidssynthese in PASS Studios en besteedde veel energie als Programmaleider van een aantal projecten. Ze legde de basis voor de environmentwerken die momenteel ontstaan.

De eigenschappen van eenvoudige materialen en technologie worden met elkaar in conflict gebracht om bij het publiek een lijfelijke spanning op te roepen. Deze kunstmatige 'crisis' vervangt het materiaal als de vorm waarin een werk wordt gegoten. De toeschouwers ervaring van zijn of haar eigen vertrouwen als de structuur van de werkelijkheid is het eigenlijke onderwerp van het werk. Het meest recente van deze zogenaamde 'Visonische' werken Papermusic werd in New York uitgevoerd met steun van de ZBS Foundation.

Cynthia Black woont in Stratford, Ct. en wordt vertegenwoordigd door de American State of Arts Gallery Exchange in New York City.

NICOLAS COLLINS, geboren in 1954 in New York City, is een performance en installatie-kunstenaar en behaalde een Master's Degree in music aan Wesleyan University. Terwijl hij studeerde bij Alvin Lucier, begon hij te werken met audio feedback en andere acoustische verschijnselen om de resonanties van architectonische environments vrij te leggen. Hij was een Thomas J. Watson Fellow, Artist-in-Residence aan de ZBS Foundation, Fort Edward, New York

en voorts ontving hij verscheidene beurzen. Hij gaf uitvoeringen en deed mee aan tentoonstellingen in Europa en de Verenigde Staten, waaronder het American Center in Parijs, The Kitchen in New York, Real Art Ways in Hartford Ct., Dartmouth Collge, Hanover, N.H., en recentelijk in het New Music America festival in San Francisco.

Collins paart een bewustzijn van natuurlijk geluid aan een voorstellingsvermogen van de bijbehorende architectonische structuren. Een recent werk, *Niche*, bestaat uit flexibele tent-achtige constructies die een zelf-corrigerend environment vormen. Als ze opgetrokken of neergelaten worden via mechanismes die variëren van door computers gecontroleerde lieren tot een eenvoudige net van gewichten en contragewichten, ontstaan er geluidspartituren naarmate de acoustische eigenschappen van de architectuur veranderen. Gelijktijdig verandert ook de aard van de ruimte op een radicale manier, waardoor er voor de toeschouwer een bijkomende ruimte ontstaan. De environments variëren sterk, afhankelijk van de locaties, maar elk onderzoekt het gedrag van geluid dat door de ruimte beweegt als ook de grenzen van waarneming en reactie van het publiek.

JOHN DRISCOLL begon te werken in geluidssculpturen en elektronische muziek in 1968. Hij behoort tot de oprichters van Composers Inside Electronics en heeft sinds 1973 Rainforest IV helpen uitvoeren. Zijn werk is gericht op de ontwikkeling en uitvoering van nieuwe instrumenten bij muziek en dans, waarbij de instrumenten tot het toneelbeeld behoren.

Recente werken zijn *Listening Out Loud (Duet)* 1979 en *Bottom Coasting* 1979, bestemd voor een leeg zwembassin. *Charmed Particles* (1980-81) voor luidspreker-instrumenten die draaien op commando van computers, *Brace* 1980, een samenwerking met Diane Frank en Deborah Riley voor gerichte resonerende luidsprekers en *Its in them, and its just gotta come out* 1981, een muziek/theater tableaux voor miniatuur ultrasone instrumenten. Muziek voor Douglas Dunn and Dancers is oa. *Ebers & Mole Parts 1, 2, 3* 1979, *Clay Banks* 1980 en *Fishs Eddy* 1981. Hij werkt momenteel aan een visueel/sonisch instrument met verlicht gas. John Driscoll ontving beurzen van de Visual Arts and Music Programs of the National Endowment for the Arts, the New York State Council on the Arts, Rockwell International en Union Carbide.

MARTIN KALVE werd geboren in Plattsburgh, New York in 1951. Hij groeide op in Buffalo, New York voltooide z'n muzikale opleiding aan de State University van New York in Buffalo. Voor zijn composities gebruikt hij elektronische technologie, traditionele instrumenten en nieuwe instrumenten, die hij zelf ontwerpt en bouwt. Bij dit werk is hij vooral geïnteresseerd in het vinden van de levende en veranderende krachten van het materiaal dat hij gebruikt en die hij een actieve rol wil laten spelen bij de uitvoeringen. De uitvoering is dus steeds een samenwerking tussen uitvoerende en instrument. Recente werken zijn: *Institution II* (1972, Buffalo), een mixed-media installatie met Roberta Friedman en Graham Weinbren, *The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even. Erratum Musical.* (1975, Buffalo). Deze uitvoering samen met Peter Kotik is de eerste realisatie voor pianorollen van het beroemde werk van Marcel Duchamp. *Et puis... et puis... est-ce que je puis?* (1976, Festival d'Automne, Parijs) een door het publiek uitgevoerd geluidssculptuur, *Chime Project* (1977, Sonora Music Festival) een geluidssculptuur installatie in de openlucht, *Thunder in the Backseat* (1977, Stony Point), een live elektronische melodie die zichzelf maakt, *BABY MAYBE BABY?* (1981m 'Spiel- und Klangstrasse' Essen) een mobiele geluids-

en lichtinstallatie. Martin Kalve heeft samengewerkt met David Tudor en Composers Inside Electronics vanaf 1973. Martin Kalve kwam bij de Merce Cunningham Dance Company in 1978. Hij componeerde in dat verband Phaseship (1979), Canal (1980) en All Happy Workers Babies & Dogs (1981). In opdracht van de choreografen/dansers Deborah Riley en Diane Frank schreef hij de muziek en TANGOment voor hun nieuwe dans, Lynx. Hij treedt regelmatig op met Vortex, een experimentele muziek- en dansimprovisatie groep in New York.

PHILIP EDELSTEIN werd geboren in New York in 1950. Aan de Universiteit van New York in Albany studeerde hij computer wetenschappen, elektronische muziek en theater. Veel van z'n vroege werken ontstonden in samenhang met Electronic Body Art Inc. Zijn composities, ontwerpen en regie vielen samen in de multi-media werken Called Off en At Once.

Na een korte periode als gast aan het Computer Arts Lab van Wesleyan University, keerde Edelstein terug naar Albany als Technical Director van de Electronic Music Studio aan de Universiteit. Sindsdien is hij adviseur geweest bij talrijke computer communicatie projecten voor Digital Equipment Corp., GE, Xerox en Bunker Ramo.

Edelstein was betrokken bij het ontstaan van een aantal individuele en groepsprojecten, zoals Philharmonia voor video en synthesized audio, en Rainforest IV van David Tudor. Samen met video-kunstenaar Tom Dewitt vond hij de Pantomation Systems uit, een apparaat om elektronische beelden en geluiden onderling te kunnen vertalen. Als Artist-in-Residence van het WNET-TV Lab maakte hij Obstructions. Deze projecten werden deels ondersteund door beurzen van de National Endowment for the Arts, New York State Council on the Arts, the Ford Foundation en de SUNY Research Foundation.

Als een van de medeoprichters van Composers Inside Electronics heeft Edelstein meer dan vijftien Rainforest installaties helpen uitvoeren en tevens uitvoeringen kunnen geven van eigen werk zoals Terrain en Shreiks and Nuptials in Amerika en Europa. Stall, een samenwerking met John Driscoll en Maida Withers voor half-automatische draaiende luidsprekers en dans, werd voor het eerst uitgevoerd in Berlijn aan de Akademie der Künste in 1981.

Edelstein woont tegenwoordig in Stratford Ct. en New York City.

TAKEHISA KOSUGI werd geboren in Tokyo in 1938 en studeerde muziekwetenschap en improvisatie aan de Tokyo University of Arts. Hij stichtte de groep Ongaku in 1961 die bedoeld was om 'improvisational and event music' in Japan tot ontwikkeling te brengen. Hij voegde zich bij Fluxus als een componist van event-music en nam deel aan de tournee van de Cunningham Dance Company in Japan in 1964. Hij leefde in New York van 1965 tot 1967 om concerten te geven en aan festivals mee te doen en was in 1967 daarvoor ook in Europa. Hij stichtte het Intermedia Art Festival in Tokyo in 1969 en stichtte in datzelfde jaar de Taj Mahal Travellers, een groep voor collectieve improvisatie en multi-media muziek.

Hij nam deel aan de Expo '70 in Osaka voor de Plaza's Events. Hij organiseerde de tournee van de Taj Mahal Travellers naar Europa in 1971 en 1972 waarbij ook de Taj Mahal werd aangedaan. Hij nam deel aan de Festival Ices '72 in London en maakte tournees door Engeland en Europa voor concerten en opnames voor de BBC. Hij gaf met de Taj Mahal Travellers wekelijks concerten in Tokyo, tijdens de seizoenen 1973 en 1974, waarbij ook jazz en rock-concerten waren. Solo performances van zijn werk werden opgenomen op CBS/SONY en met de Taj Mahal Travellers ook op Nippon Columbia Records (1974). Hij was bij de Europese tournee van de groep Ongaku in 1974. In 1975 begon hij een eigen klas in Tokyo en Suwa. In 1976 reisde hij met de Cunningham Dance Company naar Australië en Japan en werkt in mei 1977 vast mee aan de uitvoeringen van de MCDC.

Daarnaast heeft hij zijn eigen multi-media composities uitgevoerd en aan improvisaties meegedaan tijdens vele concerten en festivals in Japan, Europa en Amerika, zoals het Festival d'Automne in 1978-79, het Holland Festival 1979, het muziekfestival van La Sainte Baume in 1979 en 1980, in Rome in 1980 en hij nam deel aan de tentoonstelling 'Für Augen und Ohren' in Berlijn in 1980. In 1981 was hij Artist-in-Residence in Berlijn, op uitnodiging van de DAAD.

DAVID TUDOR speelt JOHN CAGE:

Variations II en Solo for Piano

Amsterdam/De IJsbreker: 22 juni 20.30

Utrecht / Muziekcentrum Vredenburg: 24 juni 20.30